דני השועל והדגים

דוד תומסון

דני השועל חי במאורה קטנה בצד ההר, קרוב לים. הייתה לו אישה בשם דוקסי ושלושת צאצאיו שהיו תמיד רעבים. קראו להם "לקק", "לעס" ו"בלע". גם דני ודוקסי היו רעבים לעתים קרובות.
בחוץ על ההר היה קר מאוד, אבל בתוך המאורה היה חמים ונעים ודני השועל אהב לישון מכורבל, עם האף תקוע תחת רגלו האחורית, וזנבו העבה סביב פניו, כמו צעיף.
גברת דוקסי נהגה לישון מכורבלת אף היא, עם אפה תקוע תחת סנטרו של לקק, רגליה הקדמיות מחבקות את לעס ורגליה האחוריות סביב בלע. ולקק, לעס ובלע אהבו לישון מגולגלים כמו כדורים שעירים כשזנבה של אמם מכסה אותם כמו סודר.
בוקר אחד השועלים הצעירים התעוררו מוקדם והתחילו ליילל, לייבב ולבכות.
"מדוע אתה מילל, לקק?" שאלה גברת דוקסי השועלה.
"אני מילל כי אין לי מה ללקק" ענה לקק לאמו.
"מדוע אתה מייבב, לעס?" שאלה אמה.
"אני מייבב כי אין לי מה ללעוס" ענה לעס.
"ומדוע אתה בוכה, בלע?"
"אני בוכה כי אין לי מה לבלוע" ענה בלע לאמו.
"אז בבקשה תפסיקו ליילל, לייבב ולבכות" אמרה גברת דוקסי "ואני אבקש מאבא שלכם שישיג לכם קצת אוכל. תתעורר דני. הגיע זמן לצוד."
"עוד מוקדם. עוד לא התעוררתי" ענה דני השועל בקולו שנשמע עמום מתחת לזנבו העבה.
"אז איך שמעת מה אמרתי?" שאלה גברת דוקסי.
"שמעתי אותך תוך שינה" אמר דני השועל "ועכשיו אני מדבר תוך שינה" הוסיף. אבל הוא פתח עין אחת והם ידעו שזו רק הצגה. לקק, לעס ובלע חשבו שהוא לא רוצה לזוז והתחילו שוב לעשות מהומה.
"בבקשה, לך ותביא קצת אוכל" אמרה דוקסי "לקק, לעס ובלע זקוקים למשהו שיוכלו ללקק, ללעוס ולבלוע וגם אני זקוקה לכך."
דני השועל התיישב ופיהק. הוא יישר את רגליו הקדמיות ופיהק. הוא יישר את רגליו האחוריות ופיהק, ואז הושיט את אפו מחוץ למאורה ורחרח את האוויר הקר.

"ממ.. ממ.. אני מריח ארנבת". הוא יצא והתחיל לרוץ מהר לאורך המדרון, עם האף קרוב לאדמה. ואז ראה את הארנבת. הוא התחיל לרוץ יותר מהר, אבל הארנבת הסתתרה בין שני סלעים והחריץ היה צר מדי בשביל דני.

הוא המשיך לרוץ הלאה. ואז נעמד דום, עם זנבו העבה מושט ישר אחריו ואפו מושט קדימה.

"ממ.. ממ.., אני מריח יונה." הוא הביט סביב וראה יונת בר ישר תחתיו על המדרון, מנקרת באדמה. ואז הוא קפץ על היונה, אך זו הספיקה לראותו עוד בזמן והתעופפה לאוויר, ודני התגלגל במדרון עם רגליו מעל ראשו.

"ממ.. ממ.." אמר דני לרגלי הגבעה "אני מריח עכבר". אבל העכבר רץ מהר לתוך החור שלו.

דני המשיך הלאה עד שהגיע לחווה שלרגלי ההר.

"ממ.. ממ.., אני מריח תרנגולת". אבל התרנגולת ראתה אותו והתעופפה אל ענף עץ.

"ממ.. ממ.., אני מריח ברווז". אבל הברווז דדה לבית האיכר ולשם דני לא העז ללכת.

"ממ.. ממ.., אני מריח אווז". אבל האווז להקים מהומה כזו שהאיכר יצא לראות מה קורה ודני נאלץ להסתתר

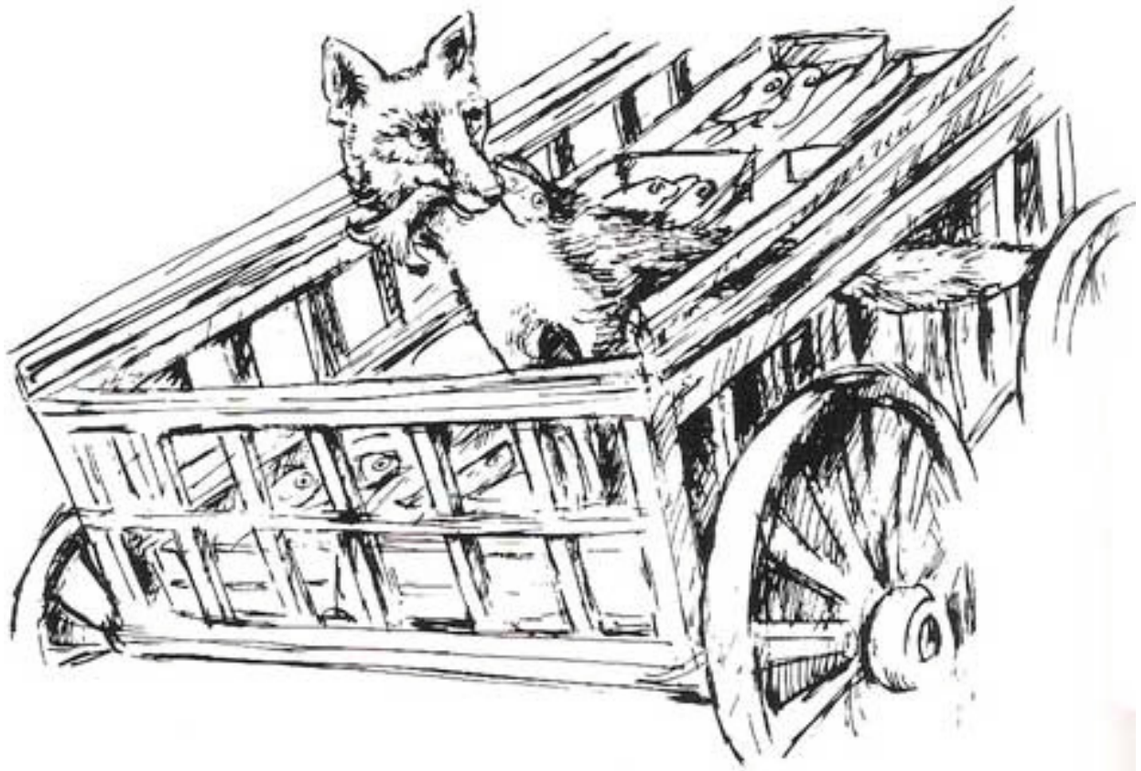

אחרי שיח.
"אין לי מזל הבוקר" אמר לעצמו "מה אמצא כדי להביא הביתה?"
אחרי שהאיכר חזר לביתו דני עזב את החווה והתחיל לרוץ בדרך. הדרך עברה לאורך חוף הים, בין העיר לנמל.
"ממ.. ממ.., מוזר. אני מריח דגים." דני רץ לאורך הדרך

והרגיש רעב. ריח הדגים נעשה חזק יותר ויותר וככל שהריח גבר, כך גבר גם רעבונו של דני. לשונו הוורודה יצאה החוצה ורוק טפטף ממנה לדרך. הוא רחרח ורחרח והתחיל לרוץ מהר ואז, אחרי סיבוב הדרך עצר פתאום.
הוא ראה לפניו עגלה עם סוס. הסוס הלך לאט מאוד, העגלון נראה רדום ועל העגלה נראו ארגזים עם דגים, שנוצצו כמו כסף.
דני השועל הלך בזהירות, צעד אחרי צעד. ואז התחיל לרוץ מאוד בשקט, עם זנבו העבה מושט אחורה ואפו מצביע לכוון העגלה. כשהיה כבר קרוב הוא קפץ על העגלה, ותפס דג מאחד הארגזים הפתוחים. העגלון לא הסתובב. דני נשכב בשקט, בתקווה שהעגלון לא יתעורר. הוא התכוון לאכול דג אחד ואז לאסוף דגים, כמה שרק יוכל בפה שלו, ולרוץ אתם הביתה. הוא לקח נגיסה טובה מהדג והעגלון לא הביט אחורה. דני הסתכל עליו טוב יותר. הוא ראה ששערו שחור ומסולסל, והוא צעיר וחזק.
"כמה חבל" חשב דני "הייתי מעדיף שיהיה זקן ואיטי."
והוא המשיך לשכב כך, בתקווה שהעגלון לא יתעורר.
ואז הוא לקח עוד נגיסה רעשנית והעגלון הסתובב

והצליף בשוט על קצה זנבו.
דני השועל קפץ מהעגלה, מעל חומת האבן ולשדה. הוא הרגיש אומלל מאוד. הוא אמנם אכל שלוש נגיסות דג גדולות אבל לא היה לו מה להביא הביתה בשביל לקק, לעס ובלע, וגם לא לדוקסי אישתו.
העגלה התקדמה, אבל "ממ.. ממ.. ממ.." הוא עדיין הריח את הדגים, כששכב אחירי החומה.
הוא שכב שם כך וחשב וחשב עד שעלתה לראשו תוכנית. ואז הוא קם מהר והתחיל לרוץ לאורך החומה, כדי שהעגלון לא יראה אותו. לא הרחק משם הדרך פנתה ימינה והוא חצה את השדה כך שהיה עכשיו לפני העגלה. אז הוא קפץ מעל החומה ונשכב באמצע הדרך כאילו מת.
הוא שכב שם כך זמן מה. העגלה התקדמה והתקרבה. דני עצם את עיניו. הוא קיווה שהעגלון יראה אותו ולא ידרוס אותו.
כשהעגלון ראה את דני מונח כך באמצע הדרך, עצר את העגלה ואמר לעצמו "מוזר. זה השועל שניסה לגנוב דגים מהעגלה שלי. נתתי לו מכה בשוט. חשבתי שרק נגעתי בקצה זנבו, אבל כנראה פגעתי בו קשה. יתכן והוא רץ קדימה ועכשיו מת."

הוא ירד מהעגלה והתכופף מעל דני.
"איזה פרווה נהדרת" אמר "ואיזה זנב עבה עם קצה לבן. אני חושב שאקח אותו אלי הביתה, אפשוט את

שאחרי העגלה נמשך קו ארוך של דגים. והעגלון לא הסתכל אחורה כי חשב שדני מת.
בתפנית הדרך הבאה דני קפץ מהעגלה ורץ חזרה.

הפרווה ואמכור אותה." והוא לקח את דני וזרק אותו על העגלה, על ארגזי הדגים. העגלה נסעה הלאה. דני פתח את עיניו וראה שגבו של העגלון מופנה אליו. אז בשקט, בשקט הוא שם את קצה זנבו תחת אחד הדגים והעיף אותו אל הדרך. הוא שוב שכב רגע בשקט ואז העיף כך עוד דג אחד, ואחר כך עוד אחד ועוד אחד, עד

כשהעגלה נעלמה אחרי הסיבוב הוא התחיל לאסוף את הדגים. הוא הרים אחד בשביל לקק. הוא הרים אחד בשביל לעס. הוא הרים אחד בשביל בלע. הוא רצה להרים עוד אחד בשביל דוקסי, אבל הפה שלו היה כבר מלא, ולכן התחיל לרוץ בכוון הבית, כששלושה ראשים של דגים בולטים מצד אחד של פיו, ושלושה זנבות של

דג מציצים מצד שני.
הוא עבר ליד החווה ושם הברווז, האווז והתרנגולת ראו אותו.
"תיזהרו" אמר הברווז "הנה בא דני השועל!"
"אבל זה מוזר" אמר האווז "הוא הצמיח שפם חדש."
"זה לא שפם" אמרה התרנגולת.
"כן, זה שפם" אמר האווז.
"לא, לא כך" אמרה התרנגולת.
"אז מה זה?" שאל הברווז.
"אלה שלשוה ראשי דגים מצד אחד של פיו" אמרה התרנגולת "ושלושה זנבות של דגים בצד שני."
דני רץ לרגלי הגבעה, ליד חור של העכבר.
"כמה מוזר" אמר העכבר "אני רואה שלושה דגים שרצים לפניי. אבל יש להם רגליים כמו של שועל."
"לדגים אין רגליים" אמרה יונת בר שעברה מעל.
"יש להם" אמר העכבר.
"לא, אין להם" קראה היונה.
"לדגים האלה יש" אמר העכבר.
דני עלה במדרון ליד הסלעים שאחריהם הסתתרה הארנבת. "מוזר" אמרה הארנבת "דני השועל יצא לדוג. לא ידעתי שיש לו סירה."

בסוף דני הגיע הביתה. הוא זרק דג אחד ללקק, אחד ללעס ואחד לבלע ובזמן שהם לקקו, לעסו ובלעו אמר לאמא שלהם "בואי מהר אתי."
דוקסי ודני השועל רצו במדרון ההר עד שהגיעו לדרך, ואחרי שאכלו דגים כמה שרק יכלו, כל אחד לקח שלושה דגים בפה והביאו אותם הביתה.
ואז חזרו לקחת עוד שלושה דגים כל אחד, ואחר כך עוד פעם ועוד פעם עד שלא נשארו דגים בדרך.
וכך לדני ולדוקסי וללקק, ללעס ולבלע

הייתה סעודה ענקית. הם אכלו ואכלו, עד שלא יכלו לאכול יותר. ואז נפלו כולם בערמה אחת זה על זה, ונרדמו חזק.